

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבינה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:29	19:14	19:21	19:21
20:33	20:31	20:32	20:32
21:18	21:16	21:03	21:03

ציאת השבת
רבינו תם

העלון מוקדש לרפואה שלימה

לחיה נוף בת שירי בתוך שאר חולי עמו ישראל

קצקנות נשים

גיליון 15

פרשת חוקת תש"פ | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

פנינה לנשמה

הדאגה והאמונה לא הולכים ביחד

מעשה שבא אברך אל הרב, וספר לו על קשיי הפרנסה שיש לו. אמר לו הרב: תתפלל על אמונה! חסרה לך אמונה!

תמה האברך: לי חסרה אמונה? יש לי אמונה! אבל אני דואג מה יהיה עם הילדים, התשלומים, החובות...

אמר לו הרב: ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! אתה אומר שיש לך אמונה, ובאותה נשימה אתה אומר, שאתה דואג? זו סתירה. אם יש לך אמונה, כיצד יתכן שאתה מודאג? אדם שיש לו אמונה שלמה, שה' יתברך מפרנס, אין לו שום דאגה! הראית מימך ילד שדואג, מנין תבוא לו פרנסתו? בודאי שלא. כל ילד יודע, שזה לא התפקיד שלו לפרנס, אלא זה תפקידו של אביו לפרנס אותו, והוא בטוח שאביו יפרנסו! כך המאמין יודע, שאין זה מתפקידו לפרנס, אלא זהו תפקידו של אביו שבשמים, והוא בודאי יתן לו פרנסה.

מה שאתה צריך לדעת הוא רק מה התפקיד שלך – לעבוד את ה' יתברך ולעשות תשובה, ואת הדאגה לפרנסה תשאיר לקדוש ברוך הוא. ותדבר עם הקדוש ברוך הוא ותגיד לו: "רבונו של עולם, אין לי כתובת אחרת לפנות אליה מלבדך, כי אתה הוא שנותן פרנסה, ולא אף אחד אחר; והפרנסה ודאי אינה בידיים שלי. ולכן, אין זו הדאגה שלי מנין אתפרנס, וגם לא אכפת לי כלל. עשה אתה הטוב בעיניך, ורק תעזור לי להאמין, שכך היא האמת ולבטוח בך, ולקבל את הנהגתך בשמחה ובאמונה, ולהתקרב אליך תמיד".

כאשר אדם מאמין באמונה שלמה, שה' יתברך הוא הכתובת היחידה לפנות אליה בנושא הפרנסה, מיד הוא מתמלא בבטחון, שה' לא יעזוב אותו. הוא מאמין, שכל הפרנסה, שהיתה לו עד היום, היתה מאתו יתברך. וממילא, הוא מאמין שהבורא גם ימשיך לפרנס אותו הלאה. (בגן האמונה)

ולב בנים על אבותם

אחד המנחמים בימי השבעה על הרבנית קניבסקי ע"ה, יהודי שהגיע מארצות הברית, שטח בפני האבלים את ספורו המרטיט:

הכל החל לפני מספר שנים. אשתי ואני שמנו לב לאיתותים קלים של הדרדרות אצל בננו האהוב, אך לא היתה לנו השפעה מספקת עליו. תוך זמן מועט התרחק הבן יותר ויותר עד שסטה לחלוטין מדרך האבות. אין לתאר את עגמת הנפש שנגרמה לנו! נסינו לשוחח עמו רכות וקשות, התפללנו בדמעות שלישי כי ישפיעו עליו מן השמים לחזור למוטב – אך דבר לא הועיל.

ברוב יגונה החליטה אשתי לעזוב את הכל ולטוס לארץ הקודש, לקבל את ברכתה נושאת הפרי של הרבנית ע"ה. היא שפכה באזני הרבנית את מר ליבה ובכתה לפנייה בדמעות כי תתפלל בעד הבן הסורר.

כאבה של הרבנית לשמע הספור ניכר בברור על פניה. בעיניים טובות הביטה באשתי ואמרה לה: "אם תקבלי עליך להקריב קרבן להקדוש ברוך הוא, מובטח לך שתזכי לישועה שלימה. קבלי על עצמך להדר במצות כסוי הראש, ואני מבטיחה לך נאמנה שבנך עוד ילמד תורה בירושלים!"

אשתי עשתה כמצות הרבנית, ולא חלף זמן רב עד להתגשמותה המלאה של ההבטחה. הבן המדובר לומד היום בישיבה בירושלים, ואם יותר לי להתגאות בו אציין כי הוא נחשב שם לאחד מטובי הבחורים. (הרבנית)

פינת ההלכה

כיסוי הראש, הוא נזר הצניעות, של האשה הנשואה בישראל. הוא מוסיף לה יופי, חן ואצילות, ומייחד אותה כבת מלך. יתרה מזאת. מצות כיסוי הראש, מנחילה אושר ושפע, ומזכה את האם, באוצרות שלא יסולאו בפז. שכר שהוא שאיפתה של כל בת ישראל.

מדוע מייחסת התורה חשיבות כה רבה לכיסוי הראש?

- ❖ משום תוספת החן שמשווה השיער לאשה, עליה לכסותו, כדי לשמור על אצילותה וכבודה לבייתה פנימה.
- ❖ כיסוי הראש הוא סימן ההיכר היחיד, המבדיל את האשה מן הבת. סימן שתפקידו להכיר במעמד המיוחד של האשה הנשואה, ולהרחיק ממנה זרים.

סיפור לשבת

"קוה אל ה'" – אף מעומק התהום

רבי סיני אדלר, שזכה להנצל מהשוואה האיומה, סיפר את ספורו המפעים:

בהיותי נער צעיר בן שש עשרה וחצי, הייתי במחנה ההשמדה אושוויץ. היינו מעונים ומיוסרים, סבלנו רעב וצמא, וחוינו יום-יום התעללות והשפלה נוראיים. הקור היה בלתי נסבל, ואנחנו היינו לבושים בגדים דלים וקרועים.

בכל יום בשעה ארבע לפנות בקר, היו מעירים אותנו. התאספנו ליד שער המחנה, שעליו נכתב: "העבודה משחררת", אבל כידוע לא היה שום שחרור, עם עבודה או בלעדיה. היינו מחכים ליד השער לאנשי האס אס, שהגיעו לבושים בגדים חמים, עטופים במעילי פרווה ובצעפים, רעננים משנת הלילה, ונינוחים לאחר הסעודה הדשנה שבה סעדו את לבם. אם כשלנו בדרך מחמת הרעב והחולשה, או שהואט קצב הליכתנו, היו מכים בנו באכזריות, כדי שנמשיך לצעוד בקצב שקצבו לנו.

בוקר אחד בשעה ארבע וחצי – ובעצם היה לילה, עדיין, בשעה זו בפולין – צעדנו קבוצה של כמאה אנשים מיוסרים. יהודי אחד התקרב אלי, ותוך כדי צעידה אמר לי בשקט, "אפשר לשאול אותך שאלה?" הנהנתי בראשי.

"בספר תהלים כתוב: 'קוה אל ה', חזק ויאמץ לבך, וקוה אל ה'", הוא לחש באזני. "ויש להבין, למה דוד המלך אומר פעמיים קוה אל ה', לא מספיק להגיד פעם אחת?"

הוא לא חכה שאשיב על שאלתו, והשיב בדברים היוצאים מן הלב: "יש זמנים, שבהם אומרים לאדם: 'קוה אל ה'", אבל הוא בכלל לא שומע מה שאומרים לו. הוא חש שהוא מושלך בעומק התהום... הוא נתון בתוך מנהרה חשוכה כבר שנים ארוכות, ואינו מסוגל לראות שום זיק של אור בקצה המנהרה. עכשיו תגיד לו 'קוה אל ה'?' לא שהוא לא מאמין, חס וחלילה, אבל הוא נתון במעין מצב של 'צמח', לא נראה לו שיכולה להיות לו תקוה."

האמת היא, שקל היה להבין את האדם ההוא, שלא מסוגל לשמוע... אך אותו יהודי המשיך בלהט חרישי: "דוד המלך אומר: 'חזק ויאמץ לבך', אין מצב של אבדן תקוה! גם כאשר חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, וגם כשנראה על פי דרך הטבע שאפסה כל תקוה, 'חזק ויאמץ לבך'! צריך להתחזק ולהתאמץ. לאחר שהאדם מתאמץ להתחזק ולקוות אל ה', אזי באה הפעם השניה של 'קוה אל ה', אחרי החזקת תמצא את התקוה."

שיחה קצרה זו, בעצומה של תקופת השואה הנוראה, סייעה לי לחזק את לבי כדי לקיים 'קוה אל ה'. אינני רוצה להאריך, ועד כמה שאשתדל לצייר את הדברים, אין שפת אנוש שתוכל לתאר בפניכם את המצב שבו היינו שרויים באותה עת, אך יהודים לא אבדו תקוה.

יהיה מה שיהיה, בכל מצב ובכל עת, "קוה אל ה'", אין דבר נמנע מן הבורא, שהרי כל יכול הוא. לעתים נראה שאפסה כל תקוה, ואין אפשרות של הצלה – אך ברצות הבורא יתברך, יש דרך הצלה. ואם אתה חש, שאינך מצליח לקוות, אזי 'חזק ויאמץ לבך', כדי שתוכל לקיים, "קוה אל ה'". (הנני בידך)

נצור לשונך

ליזחר אפילו במשחה

על דברי הגר"א באגרת שכתב "והכל יביא במשפט על כל דבור, ולא נאבד אפילו דבור קל, לכן אני מזהירך שתרגיל בכל היותר לישב יחיד". אמר הגראי"ל שטיינמן זצ"ל הנה לבקש מאדם שישב יחיד זה לא אפשרי שהרי הדורות חלשים, כמו שרואים שאדם שישב כל היום יחיד לאורך זמן הרי יזדקק לטיפול רפואי. ובאמת ברמב"ם כתוב שאם קשה לאדם להיות בין האנשים שילך למדבר, הבעיה שהיום במעט כסף אפשר לדבר בטלפון לכל העולם. א"כ איך בכ"ז אפשר היום להגיע למצב של להמנע מלשוה"ר? -יש לדעת שעל פי רוב כאשר אנשים נפגשים, אחד מתחיל לדבר והשני מוסיף עליו עד שמתגלגל הדבר ומגיעים לידי דיבור לשוה"ר, שזה מאוד קשה לעמוד מול אחד שמדבר ולא להגרר אחרי, א"כ העצה היא שאם היא לא תתחיל לשוה"ר, אזי גם השניה לא תדבר עמה לשוה"ר, ואם ינהגו כך יכשלו הרבה פחות ואפילו אם ישאר רק עשרים אחוז, כבר שווה. אמנם זה מאוד קשה לא להגיע ללשוה"ר אבל אם אחד יתקשש ויעמוד על זה, יגיע לזה, והעצה הזו צריך כל אחד לעורר דבר ראשון את עצמו ואח"כ לדאוג לאחרים. (אורחותיו למדינה)

שביבי אור

המודה השלוש עשרה – מימי קדם

זו הדרגה הגבוהה ביותר במידות הרחמים, שמוצאת זכות במי שאין בו זכות, מקשרת גם מי שנראה שהתנתק לגמרי, זוכרת אהבה למי שחשב ששנא הוא.

גם אם ירד אדם מישראל אל תהומות הנפילה, עד הדיוטא התחתונה, קיים עדיין חוט שמוכן להרימו בכל עת - אהבה שאוהב אותו הקדוש ברוך הוא מימי קדם, מאז היותו זך ונקי, ללא חטא.

וכבר אמר הבעל שם טוב: הקב"ה אוהב את הרשע הגדול ביותר, יותר ממה שאנחנו מסוגלים לאהוב את הצדיק הגדול ביותר.

"אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁפְכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁה' אֱלֹהֵיוֹ. אֲשֶׁר הִנְחִיל לַעֲמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים טְהוֹרוֹת בְּאֵהָבָה."

לקבלת העלון במייל שלחי בקשה למייל: tzniutw@gmail.com. כמו"כ המעוניינת להפיץ את העלון תיצור קשר בבל' 052-7697432.

העלון מוקדש לעילוי נשמת: ר' חיים חטאתו בן ביה ז"ל, ר' יוסף בן ורדה ז"ל, ר' דוד בן רחל ז"ל, ר' עמרם בן פרחא ז"ל, ר' חיים בן רחל ז"ל, רחל בת תמו ז"ל, מזל בת סוליקה ז"ל, עישה אליס בת תמו ז"ל, דינה בת ורדה ז"ל, אושרת בת מרים ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.